

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nîcodim Măndiță

Difuzare:

Str. Mențiunii Nr. 7,
Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro

sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cine sunt diavolii și cum să luptăm împotriva lor
Alexandria : Cartea Ortodoxă, 2019
ISBN 978-606-529-371-7

2

CÎNE SUNT DIAVOLII ȘI CUM SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA LOR

Editura Cartea Ortodoxă
Alexandria • 2019

CUPRINS

Răzvrătirea îngerilor	5
Despre duhurile rele	15
Dumnezeu n-a creat nimic rău.....	15
Începutul domniilor și al stăpânirilor	15
Căderea diavolului și a îngerilor	16
Începutul căderii diavolului	18
Despre pedeapsa celui ce înșeală sau a celui înșelat	19
Despre mulțimea demonilor și despre neastâmpărul pe care ei îl au necontenit în acest văzduh.....	19
Atacurile pe care puterile vrăjmașe le îndreaptă împotriva oamenilor, le dau și între ei înșiși	20
De unde provine faptul că duhurile răului sunt numite și puteri sau domnii ale răului	21
Nu fără pricină puterile sfinte și cerești au primit numele de Îngeri și Arhangheli	22
Supunerea pe care demonii o au față de șefii lor, confirmată în vedenia unui frate.....	22
Fiecare creștin este însotit întotdeauna de doi îngeri	24
Răutatea deosebită a duhurilor vrăjmașe arătată de doi filosofi	24
Demonii nu pot face nimic împotriva oamenilor, dacă nu le-au luat mai înainte mintile.....	25
Despre slabiciunile sufletului și despre asaltul dat de puterile răului asupra lui.....	25
Despre unirea sufletului cu demonii.....	26
În ce chip duhurile necurate au stăpânire asupra celor posedați	27
Că un duh nu poate fi pătruns de un alt duh și că singur Dumnezeu este fără trup.....	28
Când pot să prevadă demonii gândurile oamenilor?.....	29

Dacă între demoni există o ordine a atacurilor și cum se respectă aceasta	31
Demonii au greutăți în lupta cu oamenii, ei fiind singurii și adevărații noștri dușmani.....	32
Demonii n-au puterea de a ne ataca după libera lor voință	34
Puterea demonilor a scăzut.....	35
Cei stăpâniți de vicii au o soartă mai rea decât cei stăpâniți de demoni	36
Despre moartea profetului amăgit și despre boala părintelui Paul, pe care a meritat-o pentru curățirea sa.....	37
Despre ispita părintelui Moise	38
Nu trebuieesc disprețuiți cei stăpâniți de duhurile necurate	39
Pentru ce sunt înlăturați de la Sfânta Împărtășanie, cei chinuți de duhurile necurate?.....	39
Mai nenorociți sunt cei păcătoși care nu sunt supuși acestor încercări vremelnice	40
Despre deosebirea de preocupări și înclinații la care se dedau puterile văzduhului	42
Războiul Cuviosului Nifon al Constanțianei, cu puterile satanei	44
Pervertirea Tânărului Nifon	45
Dumnezeu îl cheamă pe Nifon la pocăință.....	47
Diavolul îi declară război, dar Maica Domnului îi vine în ajutor	48
Maica Domnului îl dojenește pentru osândire	49
Diavolul îl împinge pe Nifon în puț.....	49
Maica Domnului și Sfânta Anastasia îl vindecă pe Nifon	50
Cuviosul Nifon începe un război cumplit cu trupul său.....	51
Diavolul caută să-l însăşimânte și să-i ațâte poftele trupului său	52
Cuviosul a fost luptat de diavolul patru ani.....	52
Sfântul a ieșit biruitor și a fost îmbrățișat de Mântuitorul..	54
Îngerul păzitor nu poate opri de la păcat pe creștinul îndrințat lui.....	55
Nici diavolii nu pot forța pe oameni la păcat	56

Maica Domnului plânge pentru creștinii nepurtători de grija	57
Gândurile de hulă respinse, se întorc asupra diavolului.....	57
Cei ce urăsc pe cei ce fac fapte bune se păgubesc.....	58
Noi trăim în tulburări pentru că nu avem dragoste	59
Cum trebuie să ne purtăm în mijlocul oamenilor?	59
Cât de mult păcătuim prin nerecunoștință?	61
Minunile sunt daruri de la Dumnezeu	62
Judecata lui Dumnezeu făcută prin îngerii buni și răi	63
Pentru sinucidere nu există scuză sau îndreptățire!	64
Sfântul Nifon pedepsește pe diavoli cu lovitură de toiac.....	64
Cum a chivernisit Dumnezeu mântuirea unui Tânăr desfrânat.....	65
Tainele Dumnezeiești Liturghii descoperite Sfântului Nifon	66
Cum ispitesc îngerii răi pe creștinii pătimăși?	67
Dumnezeu încurajează pe Sfântul Nifon	68
De ce sunt clevetiți și urâți cei drepti?	68
Milostenia și răsplata ei	74
Gândurile de hulă.....	76
Înfricoșata măreție a lui Dumnezeu	77
Con vorbire cu un diavol	78
Diavolul sfătuia pe un bogat, să nu risipească banii când milostenie	79
Negrii cu suflete albe	80
Rugăciune pentru sfârșitul vieții	84
Cine pe sărac ajută pe Hristos îl împrumută	88
„Ocara este tot atât de trebuitoare credinciosului, precum Evangelia pentru Biserică“	89
Vedenie despre Înfricoșata Judecată	91
Cum călătoresc sufletele spre Cer	108
Con vorbirea cu un Înger	116
Necazurile și bucuriile dracilor	117
Sfaturile Cuviosului către un Tânăr	120
Dumnezeu îi descopere că va fi ales păstor sufletesc	123
Cuviosul fugă în Alexandria, asemănându-se lui Iona.....	123

Cuviosul Nifon și-a cunoscut sfârșitul cu trei zile înainte..126

Lucrări ale diavolilor petrecute în zilele noastre.....128

Uneltiri și urziri demonice	128
Am fost pe lumea cealaltă	133
Spovedania vrăjitoarei	144
A mai primit cinci ani de viață	146
Înfricoșătoarea judecată.....	149
Atenție! Masonii!	151
Invazia OZN-urilor.....	153
Cutia diavolească	155
Îngerul și diavolul.....	158
Până când vom tăcea?	161
Existențe extraterestre în viziuni eschatologice	168

RĂZVRĂTIREA ÎNGERILOR¹

Din relatările Genezei, Dumnezeu a făcut la început cerurile și pământul; după aceea a făcut lumea văzută, cu toți luminătorii cerului. Timpul creării făpturilor spirituale nemateriale, Sfinții Părinți îl fixează înainte de crearea lumii văzute. Întâi, spune Sfântul Grigorie de Nazianz, a cugetat Dumnezeu asupra puterilor îngerești și gândirea a devenit faptă împlinită de Cuvânt și desăvârșită de Sfântul Duh². Tot așa învață și Sfântul Ioan Damaschinul, care întărește părerea Sfântului Grigorie Teologul, susținând că trebuia să fie mai întâi zidită ființa spirituală (a îngerilor), apoi cea sensibilă și, în urmă, din cele două, însuși omul.³ Lumina harică a luminat astfel lumea ființelor îngerești înainte ca astrul zilei să lumineze pământul și ca stelele să licărească pe bolta cerească. Îngerii îl preamăreau pe Dumnezeu și I se supuneau. În mod curent, sub denumirea de îngeri s-au înțeles, întotdeauna, făpturile spirituale netrupești, constituite în diferite cete sau clase și aflate în împărăția cerească. Îngerii sunt duhuri făcute după chipul Său, din căldura Duhului Sfânt, cu o fire netrupească, rațională și liberă, slobozi în acțiunile lor. Îngerii au primit în firea lor nemurirea, ca un dar al Creatorului, fără să fie însă nemuritori prin natura lor, aşa cum numai Dumnezeu este. Îngerii au fost creați într-o stare de sfințenie, ca să lucreze după cuvântul lui Dumnezeu și să aducă la îndeplinire

¹ Mihai Urzică – „Biserica și viermii cei neadormiți“, Capitolul 1, www.sufletortodox.ro

² Cuv. 38, 9; Migne, 36, 320.

³ Sfântul Ioan Damaschinul, Dogmatica, col. „Izvoarele Ortodoxiei“, Ed. Librăriei Teologice, București, 1938, p. 64.

orânduirile Lui, în tot cuprinsul creației. Îngerii au fost hărăziți pentru o stare de contemplare și de beatitudine, iar pentru fericirea lor, supranaturală și veșnică, li s-a dat posibilitatea să-și asigure, sub oblađuirea lui Dumnezeu, un progres spiritual continuu. Prin vrednicia și silința lor liber-rationala, ei își pot desăvârși personalitatea, iar între ei își pot împărtăși gândurile pe cale intuitivă. Fiind duhuri fără trup, îngerii sunt mai apți decât oamenii în a-și dezvolta lăuntric natura lor; ei au o minte mai ascuțită și mai cuprinzătoare, un simț mai adânc și o voință mai puternică⁴. Natura ființelor spirituale este aceeași pentru toate cetele îngerești, dar însușirile și darurile cu care au fost înzestrate, ca și funcțiunile corespunzătoare, sunt diferite pentru fiecare ceată. După cum sufletele omenești au o natură bine definită, proprie omului, deosebindu-se între ele după facultățile spirituale și după felul manifestărilor, tot astfel se întâmplă și cu diferențele ființe liber-rationale cerești. Dintr-un început, îngerii au fost creații într-un număr necuprins de mare, cât a binevoit Creatorul. Într-un același număr au rămas de atunci și vor rămâne și de aici înainte, indiferent de starea lor actuală, ca îngerii sau demoni.

Sfântul Ioan Evanghistul spune: „*Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți, de jur împrejurul Tronului (...) și era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii și mii*“ (Apoc. 5, 11). În același sens, Vechiul Testament îl numește pe Dumnezeu Dumnezeul oștirilor. Sfântul Dionisie Areopagitul arată, la rândul său, că sunt nouă cete îngerești, împărțite în trei ierarhii: Serafimi, Heruvimi și Tronuri; Stăpâniri, Virtuți și Puteri; Principate, Arhangheli și Îngerii.⁵ În această ordine ierarhică, îngerii reprezintă ultima treaptă, cea dintâi de la noi în sus, iar de la Tronul cel neapropiat, a noua, spune Petru Damaschinul în învățături duhovnicești. Deopotrivă cu Arhanghelii, ei fac legătura între Dumnezeu și om. În mod obișnuit însă, prin denumirea de îngerii se înțeleg toate puterile cerești. Îngerii sunt ocrotitori și păzitori

⁴ Silvestru, episcop de Canev, Teologia dogmatica ortodoxa, p. 185.

⁵ Dionisie Areopagitul, Ierarhia cerească, cap. 6.

Cine sunt diavolii și cum să luptăm împotriva lor

de popoare, de cetăți și orașe, de oameni și de viețuitoare precum și de toată lucrarea lui Dumnezeu; ei pot lua diferite chipuri, se pot infățișa ca oameni, când sunt trimiși ca vestitori, pot imita glasul omenesc și pot străbate spațiul și materia fără nici o opreliște. În Cartea lui Tobit îngerul trimis de Dumnezeu mâncă și bea deopotrivă cu oamenii, însă tot acest înger, adresându-se lui Tobit și fiului acestuia, a spus despre sine: „*În toate zilele am fost văzut de voi, dar eu n-am mâncat nici n-am băut, ci numai ochii lor voștri s-a părut aceasta*“ (Tob. 12, 19). Despre cei trei îngerii de la stejarul Mamvri, infățișați ca niște bărbați care au mâncat cu Avraam și au primit aceeași hrană ca și el, Sfântul Iustin spunea: Mâncarea lor le-a fost ca focul care mistuie totul.⁶ Întrucât spiritele netrupești sunt ființe limitate în manifestările lor și circumscrise în spațiu, neputând exista în mai multe locuri în același timp, este de presupus că, pentru dezvoltarea lor spiritual-morală, li sau destinat, conform cu tăria puterii lor naturale, anumite zone de acțiune și anumite activități. Apostolul Iuda amintește despre îngerii care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit lăcașul lor (Iuda 1, 6). Iar Sfântul Ioan Damaschin spune: Tot ceea ce este creat este schimbător și tot ce este rațional este liber; pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; și pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progrăsa în bine sau de a se îndrepta spre rău.⁷

Dumnezeu Tatăl, punând moștenitor pe Fiul peste toate câte s-au făcut, a spus: „*Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu și mila Mea nu o voi lua de la El*“ (I Paral. 17, 13). Iar apoi l-a spus: „*Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului; toiaig de dreptate, toiaigul împărăției Tale. Iubit-ai dreptatea și ai urât nelegiuirea: pentru aceasta Te-a uns pe Tine, Dumnezeul Tău, cu undelemnul bucuriei, mai mult decât pe părăsii Tăi*“ (Ps. 44, 8-9; Evr. 1, 8-9). Și iar, față de Cel întâi născut a spus: „*Și să se închine Lui toți îngerii lui Dumnezeu*“ (Evr. 1, 6). Din cauza acestor cuvinte ale Tatălui, este de presupus că Lucifer, căpetenie îngerească de mare cinste, s-ar fi

⁶ Dialog cu iudeul Tryphon, 57.

⁷ Sfântul Ioan Damaschinul, Dogmatica, cartea a 11-a. cap. 3, Despre îngerii.

aprins de un duh de pizmuire asupra Fiului. În cuvinte învăluite, prorocul David spune: „*Pentru ce, munți cu piscuri, pizmuiți muntele în care a binevoit Dumnezeu să locuiască în el, pentru că va locui în el până la sfârșit?*“ (Ps. 67, 17). Căci hotărât este: înainte de a fi fost creat omul, Răul apăruse și exista în locurile cele de slavă. Din măreția cerului serafic și din mijlocul imnurilor de preamărire pe care îngerii I le ridicau lui Dumnezeu, o neașteptată tulburare s-a ivit printre cetele făpturilor spirituale. Lucifer, împodobit cu strălucitoare podoabe cerești, a fost fără prihană în căile lui, din ziua în care a fost creat și până s-a încubat într-însul nelegiuirea; orbindu-se de frumusețea lui, s-a îngâmat și și-a pierdut înțelepciunea, cutezând să nu se mai supună Creatorului, ci să-L înfrunte. Din arhanghel de lumină el a devenit diavol, Potrivnicul lui Dumnezeu. Și astfel a purces Răul în lume. Multime nenumărată de îngeri, aflați sub oblăduirea întâiului lor stătător răzvrătit, au înțeles atunci să-l urmeze, voind să-și asigure fericirea singuri, fără ajutorul Făcătorului. Prin ieșirea din ascultare și falsa independență, aceste făpturi cerești au devenit, din îngeri luminați, demoni, și și-au atribuit privilegiile divine fără să mai vrea să știe de Dumnezeu. De la starea lor naturală au trecut la o stare contra naturii lor și s-au lăsat stăpâniți de păcatul trufiei, pierzându-și dreapta judecată. Cădere în nesupunere a unei părți din îngeri s-a petrecut în mod liber și conștient, fără vreo ispitire provenită din afară, ci prin păcat personal, din proprie voie și cu toată răspunderea care le-a revenit tuturor și fiecaruia în parte. Răul apărut în lume și-a aflat deci originea numai în acțiunea liberă, conștientă și vinovată a acestor creațuri, fără să-L angajeze cu ceva pe Cel ce le-a creat; aceasta înseamnă că nu există un principiu al Răului, aşa cum este acela, binestătător, al Binelui. În răzvrătirea care a tulburat pacea și ordinea cerească, Dumnezeu nu a intervenit cu nimic. El a lăsat tuturor cetelor îngerești, tuturor făpturilor Sale spirituale o deplină libertate, pentru ca acestea să-și aleagă singure calea. Tatăl cereșc nu a pronunțat nici o osândă împotriva semetului Luceafăr și a îngerilor răzvrătiți, lăsând ca acțiunea

Cine sunt diavolii și cum să luptăm împotriva lor

lor trufașă să se năruie în neputință și rușine față de Atotpute-re Aceluia Care pe toate le-a creat și Care pe toate le stăpânește, pentru că la urmă să le vină osânda. În spiritul nepărtinitor al dreptății divine, numai aşa se va putea dovedi cu obiectivitate, până la urmă, nebunia Fărădelegii Potrivnicului și sfidarea pe care și-a îngăduit-o, înfruntând pe Creatorul lumii. Vor înțelege atunci toate făpturile raționale create și toți demonii răzvrătiți, în frunte cu căpetenia lor, că numai lui Dumnezeu I se cuvin, de drept, toată supunerea, preamărirea și adorarea și că numai Lui I se cade să se plece tot genunchiul – din cer, de pe pământ și de sub pământ – într-o smerită încchinare. Despre starea demonilor înainte de cădere, pe când mai erau îngeri luminați, Sfântul Ioan Damaschin spune: Dintre puterile îngerești, înainte-stătătorul cetelor terestre, căruia Dumnezeu i-a încredințat păzirea pământului, nu a fost făcut rău prin natură, ci a fost bun; a fost făcut pentru bine și nu avea în el, de la Creator, nici o urmă de răutate; cu toate acestea, n-a suferit luminarea și cinstea.⁸

Dar acest arhistrateg încrezut, împreună cu demonii care l-au urmat, voind să-și asigure o stare de autonomie, și-au părăsit ascultarea și încrederea care li se acordase și au devenit răi și plini de pizmă. Cât despre numărul lor, Sfântul Chiril al Ierusalimului spune că depășește orice numărătoare. Dintr-o ambicie nesăbuită, aceste făpturi luminate au abuzat de libertatea și de darurile lor și s-au ridicat cu uzurpare împotriva împărației cerești, pierzându-și vrednicia și căzând din harul lui Dumnezeu, întunecându-se din ce în ce mai mult, până la ura împotriva Creatorului. Din mijlocul răscoalei, Arhanghelul Mihail, apărătorul legii și al dreptății, a ridicat glas cu putere mare care a răsunat în tot cerul: „*Să stăm bine, să stăm cu frică*“. Iar apoi „*s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el*“ (Apoc. 12, 7-8). Ruptura era iremediabilă. De o parte, cele nouă cete îngerești, credincioase și supuse lui Dumnezeu, preamăridu-L cu laude și cântări, de cealaltă parte, multimea întunecată a îngerilor căzuți din har și

⁸ Sfântul Ioan Damaschinul, op. cit., p. 64.)

deveniți draci, care tulburau pacea cerească și care, inițial, reprezentau a zecea ceată. Ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este cădere din har pentru îngeri; prin cădere, nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nici oamenii nu o mai au după moarte. Prin mijlocirea celor vii și a Bisericii, celor răposați li se mai poate veni în ajutor; demonii însă, continuând să uneltească împotriva lui Dumnezeu, își agravează și mai mult starea. Părinții Bisericii nu au lămurit problema dacă Dumnezeu l-a prevenit pe Lucifer despre consecințele răzvrătirii lui. Dar pentru că omul a fost avertizat de urmările neascultării, se poate deduce că și lui Lucifer i s-a atras atenția. După ce Arhanghelul Mihail a stăvilit răzvrătirea demonilor în locurile cerești, iar omul a fost creat ca o cunună a creației, pizma Vrăjmașului a devenit și mai mare, îndreptându-se, de astă dată, atât împotriva lui Dumnezeu cât și a omului, făptura măreață a Creatorului, căreia i s-a pregătit fericirea paradisiacă pe care Diavolul o pierduse. Conflictul ivit în sferele îngerești și-a urmat de atunci cursul vijelios între diavol și om, lupta demonului devenind vicelană. Împotrivindu-se omului pentru a-l îndepărta de Dumnezeu, demonul și-a manifestat ura față de toată creația, căutând să batjocorească totul în jurul lui. După cum susține teologul Magenot⁹, Moise a tăcut intenționat asupra existenței ființelor spirituale căzute, pentru a menține mai ușor ideea monoteismului în spiritul poporului care, amăgit de popoarele vecine, ar fi ajuns la adorarea spiritelor rele. Din același motiv, cărțile Vechiului Testament vorbesc rar despre demoni. În acțiunile lor, demonii se pot deplasa fără măsură de timp, peste tot locul, dar nu sunt liberi să facă tot ce vor, ci numai atât cât le îngăduie Dumnezeu și cât este rânduit fiecărui om să fie ispitiit, după puterile lui și după cumpăna dreptății divine. Este însă imposibil ca omul să nu fie ispitiit de diavol, căci nu se poate dobândi mântuirea și nu se poate intra în împărația cerească fără lupta pe care Satana o impune omului pentru a-l atrage de partea lui, fără ca omul să reziste și să-i

⁹ E. Magenot, Demons dans la Bible et la Théologie juive, Dictionnaire de Théologie Catholique, voi. IV, col. 323-324.)

Cine sunt diavolii și cum să luptăm împotriva lor

țină piept până la ultima-i suflare. Este un examen de la care nu se poate sustrage nimeni. și a zis Domnul: „*Simone, Simone, iată Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu*“ (Lc. 22, 31).

În scopul pedepsirii, ispășirii sau ispitiirii, pentru a pune la încercare credința oamenilor, Dumnezeu permite uneori spiritele rele să pună stăpânire chiar și pe trupurile unor oameni, prin tot felul de suferințe fizice, deoarece îndrăcirea nu poate strica sufletul, dacă omul nu consumte cu diavolul.¹⁰ Așa s-a întâmplat cu Iov. Îngerii buni, rămași credincioși lui Dumnezeu, se bucură, după cum se și întristează, de starea spirituală a oamenilor, față de vrednicile sau de căderile lor în păcat, datorate acțiunilor diavolului, întrucât și ei, care au rămas în ascultarea lui Dumnezeu, sunt direct angajați în lupta împotriva Răului, pentru ca Binele să fie biruitor. Iar această luptă se dă pe cuprinsul întregii creații. Cauza omului, în procesul de mântuire, a devenit și cauza îngerilor, aceștia fiind deplin solidari cu omul, având un același tel: biruința deplină a lui Hristos și a Evangheliei Lui, împlinirea dreptății divine în lupta cu Stăpânitorul întunericului.

Nemaiaflându-și locul în cer, demonii au fost izgoniți pe pământ, unde l-au înfruntat pe om. și astfel, „*balaourul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el*“ (Apoc. 12,9). După cuvintele Sfântului Anastasie, Patriarhul Antiohiei, și după cele ale Sfântului Grigorie Teologul, locurile pierdute ale demonilor din Împărația cerească le-a hotărât Dumnezeu să fie ocupate de toți Sfinții și Dreptii neamului omeneșc. Iar când se va întregi numărul lor față de numărul îngerilor căzuți, atunci va fi sfârșitul lumii».

De la izgonirea lor din cer, demonii nu se mai războiesc cu îngerii, care și-au fixat definitiv și imutabil poziția față de Dumnezeu, ci numai cu oamenii, pe care-i pizmuiesc, deoarece știu că le vor ocupa locurile pierdute. Demonii caută să-l îndepărteze pe om de Dumnezeu, să-i pervertească sufletul și trupul, să-i desfigureze chipul lăuntric, să-l întineze cu tot felul de păcate. În

¹⁰ V. Suciu, Teologia dogmatică specială, voi. I, p. 250.

uneltirile lor, spiritele rele se folosesc de orice mijloace: întind curse, provoacă rătăciri și îndoieri de credință, întunecă rațiunea și conștiința, falsifică adevărul. Cu predilecție, demonii fac și preziceri, folosindu-se de facultățile lor de duhuri. Prezicerile lor decurg fie din faptul că știu ce se petrece și ce se pune la cale în tot locul și în toată vremea, fie din deducții, cunoscând înclinaările, slăbiciunile și năzuințele fiecărui om, precum și consecințele anumitor acțiuni. Alteori, prevestirile se bazează pe relațiile, de ei provocate, între oameni, aceasta întâmplându-se mai ales persoanelor aflate sub influența demonilor, persoanelor superstițioase sau stăpânite de păcate grele și nemărturisite, de orgoliu și de altele asemenea.

Cu ajutorul puterilor drăcești, Simon Magul făcea preziceri și chiar minuni, prin care rătacea sufletele multor oameni (Fapt. 8, 9-11). De multe ori prezicerile transmise prin vise, chiromantie sau false vedenii se pot împlini; dar tot de multe ori se dovedesc mincinoase și totdeauna sunt tendențioase. Ele au ca scop să câștige încrederea omului și apoi să-i aducă o rătăcire de credință, să-i tulbere mintea și pacea, să-i trezească un duh de mândrie, să-i îndemne spre o acțiune nesăbuită sau să-i atragă pe o cale vătămătoare atât pentru suflet, cât și pentru trup.

*Nici îngerii și nici demonii nu pot cunoaște însă cugetele ascunse ale omului*¹¹. Căci dacă ar fi cunoscut demonul gândurile tainești ale omului, nu l-ar fi ispitit pe Iov și nici pe Iisus sau pe atâția drepti și sfinți care i s-au împotrivit, el rămânând apoi rușinat și alungat. În uneltirile lui împotriva omului, demonul nu poate folosi forță, ci numai viclenia. Puterea malefică a dracilor nu este aceeași pentru toți demonii. Anumite duhuri rele nu i-au luat în seamă nici pe Apostoli, după cum s-a întâmplat cu băiatul lunatic, pe care un duh mut îl trântea la pământ, iar copilul făcea spume la gură, scrâșnea din dinți și rămânea țeapăn, fără ca ucenicii să-l fi putut izbăvi. Ei L-au întrebăt atunci pe Iisus: „De ce noi n-am putut să-l scoatem?” (Mt. 17, 19). Iar El le-a spus: „Acest neam de demoni nu ieșe decât numai cu rugăciune și cu post” (Mt. 17, 21). Sunt cunoscute asemenea cazuri și în istoria

Cine sunt diavolii și cum să luptăm împotriva lor

Bisericii, când anumiți posedați, cu toate exorcismele care li s-au făcut, nu au putut fi izbăviți de duhurile necurate care îi stăpâneau decât atunci când mari cuviosi și asceti cu viață sfântă s-au rugat pentru ei.

După căderea lor din har, demonii au continuat, inevitabil, să decadă și să se înrăiască, urând făptura omenească până la distrugerea ei și deplina-i nefericire. Din acest punct de vedere, draci sunt ca și acei oameni deznădăduiți care și-au pierdut credința și care, în nenorocirea lor, îl hulesc pe Dumnezeu. Demonii văd și simt încontinuu nefericirea în care se află. Ei știu că mulțumirea pe care o râvnesc nu o vor atinge niciodată, știu că osânda lor e veșnică. Si de aici ei ajung la disperare¹². În schimb îngerii, care l-au rămas credincioși lui Dumnezeu, și-au păstrat sfîrșenia naturală și s-au desăvârșit într-o măsură și mai mare prin harul dumnezeiesc, progresând spre o și mai ridicată perfecțiune morală, astfel că ei nu mai pot fi mișcați prin păcat¹³.

Prin statornicia și credincioșia Arhanghelului Mihail, apărătorul Legii și al Cerului, firea îngerilor s-a întărit și Satana s-a surpat¹⁴. În urma conflictului care s-a petrecut în cer, cu implicații universale, puterile îngerești au fost puse la încercare în a-și hotărî soarta, într-o deplină libertate de conștiință și de acțiune. Nouă cete îngerești au rămas credincioase lui Dumnezeu și s-au întărit în credință și în virtute, în timp ce ceilalți îngeri, răzvrătiții din ceata a zecea, s-au alăturat Satanei pe povârnișul unei false independențe, urmând un drum al blestemului. Din susținerea marei cuvios Petru Damaschinul rezultă că Luceafărul, devenit diavol, a fost cel dintâi din ceata cea mai de jos a puterilor înțeleghătoare, adică din ceata a zecea a îngerilor, socotită de la cea mai de sus, care stă înaintea Scaunului înfricoșat, și cea dintâi de la pământ¹⁵. Numărul 9 (al celor nouă cete îngerești care au rămas credincioase Creatorului) – ca și atâtea alte numere care

¹¹ Hristos Andrutsos, Dogmatica Bisericii Ortodoxe Răsăritene, p. 117.

¹² Suarez, De Angelis, lib. VIII, c 1 l.

¹³ Acatistul Sfinților Arhangheli, Icos 1.

¹⁴ Petru Damaschinul, Învățături duhovnicești, în Filocalia, voi. V, pp. 163-164)

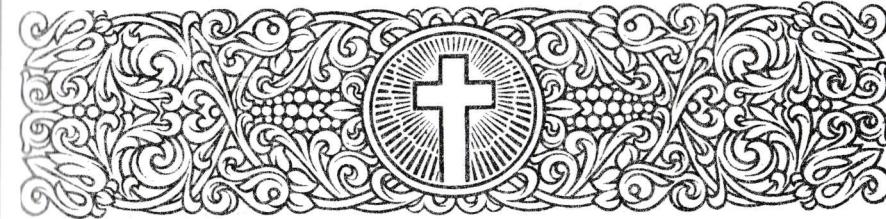
Cine sunt diavoli și cum să luptăm împotriva lor

se întâlnesc de-a lungul istoriei biblice – are semnificații simbolice și înțelesuri tainice; de exemplu, perioada de plămădire a omului în viscerele materne este de nouă luni.

Prin ruperea unității puterilor cerești, o răspântie de drumi s-a profilat în existența universală. Dar „Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește“ (Ps. 102, 19). Prin cuvinte înaripate, psalmistul ridică imn de preamărire Atotfăcătorului, spunând: „Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei tari la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui. Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți via Lui. Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui“ (Ps. 102, 20-22).

Binecuvântându-L pe Dumnezeu și preamărind opera Lui cu încchinarea smerită, cuvenită atotputerniciei, stăpânirii și slavei Lui, ne lepădăm de Satana, de orice părtășie cu el și de toate câte sunt ale lui. Față de misterul celor create, lumea sensibilă, care a fost adusă din neființă în ființă după răzvrătirea lui Lucifer, este, într-un anumit sens, o imagine a antagonismului care s-a produs în sferele cerești: lumea nevăzută, străbătută de îngeri și demoni, de duhuri luminate și întunecate, își reflectă chipul în lumea văzută, prin toate câte au fost create, prin toate câte le vedem.

În această vizionă, creând lumea, Dumnezeu le-a făcut pe unele cu față frumoasă și luminoasă, iar pe altele, cu față posomorâtă și întunecată. Alături de crinii împodobiți cu slavă încolțește mătrăguna și mărăcinele își întinde spinii; alături de grâul auriu, din care se frământă pâinea vieții, crește neghina mohorâtă a morții. Dar, pe măsură ce Duhul Sfânt a învăluit lumea, au dispărut, rând pe rând, balaurii și monștrii preistoriei, care prefigurau duhurile rele, iar omul s-a străduit – și se străduiește – cu multă silință să regăsească drumul Edenului. Și până la urmă vor dispărea mărăcinele, mătrăguna și neghina, pe care le va înghiți focul nestins, pentru ca toată fața lumii să strălucească în lumina dumnezeiască și pentru ca toată limba – celor văzute și nevăzute – să proslăvească numele Domnului.

DESPRE DUHURILE RELE¹⁵

Dumnezeu n-a creat nimic rău

Departate de noi de a crede că Dumnezeu a creat ceva substanțial rău, de vreme ce Scriptura spune: «Toate pe care le-a făcut Dumnezeu sunt foarte bune». Dacă zicem că demonii au fost astfel creați, sau pentru aceea făcuți, pentru ca să păstreze în lume aceste trepte ale răutății și pentru ca ei să se ocupe cu amăgirea și cădere oamenilor, îl vom defăima pe Dumnezeu socotindu-L, împotriva cuvintelor citate mai înainte din Scriptură, creator și născocitor al răului, spunând că El a întemeiat voințele și firile cele mai rele, pe care de aceea le-a creat, ca să stăruie întotdeauna în răutate și să nu poată trece niciodată la cele bune. Această explicație despre diversitatea demonilor o găsim în tradiția Sfinților Părinți, care își are izvorul în Scripturile Sfinte.

Începutul domniilor și al stăpânirilor

Nimeni dintre credincioși nu se îndoiește că, înainte de facerea acestei lumi văzute, Dumnezeu a creat puterile duhovnicești și cerești pentru ca ele să știe că au fost plăsmuite din nimic din bunăvoița Creatorului spre gloria Lui și pentru ca ele să-I aducă

¹⁵ Spicuri din opera Sfântului Ioan Casian, „Con vorbiri Duhovnicești“, Conv. VIII, p. 434-452 și Conv. VII, p. 412-433, EIBMBOR, București – 1990.